

ÎNCHEIERE

30 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Iurie Bejenaru
Ion Druță
Oleg Sternioală
Tamara Chișca-Doneva

examinând cererea de revizuire depusă de către Lebedinschi Adrian, reprezentat de avocatul Lebedinschi Maxim,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Lebedinschi Adrian împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ și repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei Curții Supreme de Justiție din 16 februarie 2011, prin care a fost respins recursul declarat de către Lebedinschi Adrian, reprezentat de avocatul Lebedinschi Maxim și menținută hotărârea Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2010 prin care acțiunea a fost respinsă,

constată:

La 11 noiembrie 2009, Lebedinschi Adrian, prin intermediul avocatului Lebedinschi Maxim a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne al RM cu privire la contestarea actului administrativ și repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 01 noiembrie 2008 în jurul orelor 02.00, aflându-se în exercițiul obligațiilor de serviciu, se deplasa cu automobilul de serviciu n/î MAI 1295, pe bd. Renașterii, mun. Chișinău, unde a văzut un accident rutier, în care a fost implicată o motocicletă de model „Yamaha” n/î CLA 750 și autoturismul de model „BMW 520i” cu n/î CZZ 077, fiind colaborator de poliție s-a oprit la locul accidentului pentru a vedea dacă nu sunt persoane traumatate și dacă este necesitate de un ajutor.

Susține că în câteva clipe, după ce s-a oprit, a fost tamponat de automobilul de model „Mitsubishi Lancer” n/î CIX 33, condus de Pripa Viorel, imprimându-l în spatele autoturismului de model „BMW”.

Afirmă că în rezultatul tamponării i-au fost cauzate leziuni corporale grave periculoase pentru viață, fiind transportat la Centrul Național Științifico Practic în Domeniul Medicinii Urgente, unde i-a fost stabilit diagnosticul „Dezmembrare

incompletă a gambei stîngi 1/3 medie superioară. Fractură deschisă tip „III A”, comunitivă 1/3 inferioară a gambei drepte. Contuzie de cord, pulmonari. Sindrom de stres pulmonar. Șoc traumatic gradul doi.”, ca consecință a traumelor contractate i-a fost amputat piciorul stîng, iar la piciorul drept i-a fost instalat aparatul Elizarov.

Menționează că din ziua accidentului și pînă în prezent starea sănătății sale nu și-a revenit la normal.

La fel, invocă că în urma politraumatismului care i-a fost cauzat, CPS Buiucani mun. Chișinău (în cadrul căruia activa în funcția de Comisar-Adjunct Șef a SUP) a inițiat o anchetă de serviciu pentru a stabili circumstanțele în care a fost cauzată vătămarea, în final s-a constatat că „trauma maiorului de poliție Lebedinski Adrian Mihail, Comisar-adjunct de poliție Șef al secției urmărire penală a sectorului Buiucani al CGP mun. Chișinău, a fost contractată în timpul exercitării obligațiilor de serviciu în Organele Afacerilor Interne ale Republicii Moldova” fiind emisă încheiere de serviciu pe cazul dat.

Remarcă că la data de 09 septembrie 2009, Comisia Medico-Militară Centrală a MAI al RM conform dispoziției DGRU la examinat pe el, iar ca urmare a Examenului Medico-Militar, CMMC a MAI a emis o decizie, prin care l-a considerat ca fiind inapt pentru serviciul militar cu excluderea din evidență militară.

Ulterior, la 16 septembrie 2009, prin decizia CEMV mun. Chișinău, dînsul a fost recunoscut invalid de gradul I, iar în baza deciziei CMMC a MAI din 09 septembrie 2009, la 17 septembrie 2009, a fost concediat din cadrul Organelor Afacerilor Interne în legătură cu starea gravă a sănătății.

Urmare a concedierii sale, s-a adresat cu o cerere către Ministerul Afacerilor Interne cu privire la achitarea indemnizației unice de asigurare, la rîndul său, Ministerul Afacerilor Interne i-a calculat o indemnizație unică de asigurare, în sumă de 36655 lei 35 bani, calculată în conformitate cu Instrucțiunile provizorii privind asigurarea obligatorie de stat a colaboratorilor organelor afacerilor interne din 05 iulie 2004, menționînd că perioada pierderii capacității de muncă constituie 215 zile adică perioada de timp de la 01 noiembrie 2008 pînă la 08 septembrie 2009, cea ce contravine concluziilor CMMC a MAI din 09 septembrie 2009 și a CEMV din 16 septembrie 2009, deoarece i-a fost acordat gradul I de invaliditate ce prezumă un termen nelimitat de pierdere a capacității de muncă.

Invocă că la 09 octombrie 2009, respectînd procedura prealabilă, a adresat o nouă cerere în adresa Ministerului Afacerilor Interne, prin care a solicitat efectuarea unui recalcul a indemnizației unice calculată în conformitate cu art.34 al Legii cu privire la Poliție și deoarece suma de asigurare constituie 743850 lei, iar procentul de pierdere a capacității de muncă este aproximativ 80%, a cerut să-i fie achitată în întregime suma de 595080 lei.

La cererea înaintată a primit un răspuns prin care i-a fost comunicat că, nu există teme juridic pentru efectuarea unui recalcul.

Cît privește prejudiciul moral, cu referire la prevederile art. 1422 Cod civil, susține că în rezultatul acțiunilor culpabile ale Ministerului Afacerilor Interne, nu-și poate satisface normal necesitățile sale vitale, îndreptate spre reabilitarea sănătății sale și supraviețuirea de mai de parte, în circumstanțele în care sau creat. Pentru el viitorul nu mai este unul sigur, deoarece posibilitățile sale reale au fost reduse la maximum posibil, întîrzierea de fiecare zi a procedurilor de reabilitare, ceea ce nu

este acoperit de polița de asigurare, duce la situația când reabilitarea chiar și parțială este imposibilă.

Afirmă că starea actuală a sănătății, îi afectează grav comportamentul, devenind mai apatic, introvert, fiind neîncrezut într-un viitor mai bun. În fond, suferințele sale fizice și psihice doar se vor amplifica pe viitor, fapt impus în principal de complexul de infioritate, datorat de imposibilitatea de a se deplasa liber și de a avea o viață intimă normală. Mai grav este faptul că suferințele psihice nu l-au afectat doar pe el, dar și pe apropiații săi, părinții, membrii familie, care și-au pus mari speranțe în viitorul său.

Pe lângă suferințele fizice și psihice care le-a suportat și urmează să le suporte, susține că suportă și foarte multe cheltuieli bănești, iar pentru a-și acoperi minimum cheltuielilor, a fost nevoit să se adreseze Ministerului Afacerilor Interne, cu o cerere cu privire la achitarea indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă în urma unui accident de muncă, care î-i este garantată prin legislația în vigoare, însă Ministerul Afacerilor Interne i-a refuzat neîntemeiat achitarea acesteia.

Solicită încasarea din contul Ministerului Afacerilor Interne în beneficiul său a indemnizației unice de asigurare în valoare de 595080 lei, a prejudiciului moral în valoare de 100000 lei, precum și dobânda de întârziere în temeiul art. 619 și 585 Cod civil.

Prin încheierea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 04 decembrie 2009, pricina civilă a fost strămutată spre judecare la Curtea de Apel Chișinău, conform competenței.

În cadrul judecării cauzei, Lebedinschi Adrian, reprezentat de avocatul Lebedinchi Maxim a depus o cerere de concretizare a cerințelor, prin care a solicitat încasarea din contul Ministerului Afacerilor Interne în beneficiul său a indemnizației unice de asigurare în valoare de 571 000 lei, a dobânzii de întârziere în sumă de 36137 lei, a prejudiciului moral în valoare de 50 000 lei și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 25 000 lei.

Suplimentar a invocat că quantumul indemnizației unice de asigurare se determină din salariul mediu pe luna premergătoare lunii accidentului, care în conformitate cu Adeverința eliberată de CPs Buiucani la 9 martie 2010, pentru luna octombrie 2008 salariul lui Lebedinschi Adrian a constituit 5710 lei și procentul capacității profesionale pierdute, care potrivit Raportului de expertiză nr.05 din 26 martie 2010, este de 100%, fapt confirmat și prin decizia CMMC a MAI din 09 septembrie 2009, potrivit căreia Lebedinschi Adrian a fost recunoscut inapt pentru serviciul în Organele Afacerilor Interne.

Astfel, în conformitate cu p.7 a Regulamentului sus menționat insistă că quantumul indemnizației unice de asigurare constituie 571000 lei (100 X 5710 lei).

Luând în considerație că Ministerul Afacerilor Interne refuză categoric să-și execute obligațiunile, cauzându-i, astfel, atât prejudiciul moral cât și material, consideră că prin prisma prevederilor art. 2, 585, 619 Cod civil, survine și obligațiunea pârîntului de a-i achita și dobânda de întârziere.

În acest context, susține că Ministerul Afacerilor Interne urmează a fi pus în întârziere pentru achitarea indemnizației unice de asigurare începând cu data de 26 octombrie 2009 când i-a fost refuzat în recalcularea indemnizației unice de asigurare

și pînă la 29 martie 2010, ce constituie o perioadă de întârziere de 154 zile, iar dobînda de întârziere pentru perioada respectivă 36 137 lei.

Prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2010, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 16 februarie 2011 a fost respins recursul declarat de Lebedinschi Adrian, reprezentat de avocatul Lebedinschi Maxim și menținută hotărîrea primei instanțe.

La 26 noiembrie 2015, Lebedinschi Adrian, reprezentat de avocatul Lebedinschi Maxim a depus cerere de revizuire împotriva deciziei instanței de recurs, solicitînd admiterea acesteia, casarea deciziei instanței de recurs din 16 februarie 2011 și rejudecarea recursului declarat de Lebedinschi Adrian împotriva hotărîrii Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2010.

În susținerea cererii de revizuire a indicat prevederile art. 449 lit. h) CPC, menționînd că la data de 16 iunie 2015 Curtea Europeană a Drepturilor Omului a pronunțat Hotărîrea în cauza *Lebedinschi contra Moldovei*, prin care a constatat violarea art. 6 din Convenție, dreptul la un proces echitabil, ca urmare a lipsei unei motivări explicite din partea Curții Supreme de Justiție la argumentul invocat de reclamant cu privire la statutul său de angajat în baza de contract de muncă.

Curtea a notat că stabilirea aspectului dacă reclamantul putea beneficia de excepția potrivit căreia prevederile Regulamentului erau aplicabile persoanelor încadrate în bază de contract de muncă se distinge din punct de vedere juridic și logic de stabilirea aspectului dacă textul în litigiu, în general, se aplică sau nu colaboratorilor de poliție. Prin urmare, aceasta cerea o motivare specifică și explicită. Curtea Supremă de Justiție a omis să dea o asemenea motivare și nu este posibil de apreciat dacă această instanță a ignorat argumentul invocat de reclamant cu privire la statutul său de angajat în bază de contract de muncă sau a dorit să-l respingă și, în această ultimă ipoteză, care ar putea fi motivele respingerii.

Astfel, luînd în considerație constatarea încălcării art.6 de către Curte, precum și concluzia acestora privind competența instanțelor naționale de aplicare și interpretare a normelor interne, consideră că doar în urma unei proceduri de revizuire poate fi efectuată retractarea prezentei cauze civile. În acest sens subliniază că a respectat toate cele trei cerințe de admisibilitate a unei cereri de revizuire și anume „persoana împuternicită să depună cererea de revizuire”, „termenul de depunere” și „temeiul de depunere a cererii”.

Referitor la temeiul cererii de revizuire, menționează că existența unei constatări a Curții Europene a Drepturilor Omului privind încălcarea unui drept sau a unei libertăți fundamentale ale omului, în pricina a cărei act judecătoresc se solicită a fi revizuit, constituie drept temei de admitere a cererii de revizuire în condițiile art. 449 lit. h) CPC.

Invocă că statuarea Curții Europene cu privire la încălcarea unui drept sau libertăți fundamentale ale omului, nu poate fi negată de instanța competentă să se pronunțe asupra revizuirii. Hotărîrile și deciziile Curții Europene a Drepturilor Omului sînt obligatorii pentru toate statele membre ale Consiliului Europei.

Totodată, remarcă că examinarea cererii de revizuire se limitează doar la admisibilitatea acesteia și a faptelor pe care se întemeiază, fără a se pronunța asupra fondului cauzei. Capacitatea procesuală, existența unuia din temeiurile prevăzute de

lege, respectarea termenului de depunere a cererii constituie condiții obligatorii pentru admisibilitatea cererii de revizuire.

În concluzie, relevă că nu poate fi admisă situația când colaboratorului de poliție care și-a riscat viața și integritatea fizică, care a pus pe primul plan serviciul, și în rezultatul activării în acest organ a devenit invalid să i se încalce drepturile fundamentale, pe simplul motiv că sunt admise interpretări diferite a legislației naționale și în special a ceea ce ține de activitatea poliției, or, prevederile legislației menționate în prezenta cauză sunt pur declarative și de fapt colaboratorii nu pot beneficia de protecția statului de fact-o, sau într-o altă variantă sunt discriminați pe criteriu de origine socială, lucru ce a fost confirmat și prin Hotărârea CEDO invocată, motiv pentru care se impune revizuirea deciziei Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție din data de 16 februarie 2011 pe dosarul nr. 3r-21 1/11, avînd scop „repararea erorilor admise” de către instanța de recurs în decizia contestată.

Studiind materialele dosarului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră cererea de revizuire întemeiată și care urmează a fi admisă din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 451 CPC al RM cererea de revizuire se depune în scris de persoanele menționate la art. 447 CPC, indicându-se în mod obligatoriu temeiurile consemnate la art. 449 CPC și anexându-se probele ce le confirmă.

În conformitate cu lit. b) alin. (1) art. 453 CPC al RM, după ce examinează cererea de revizuire, instanța poate emite încheierea de admitere a cererii de revizuire și de casare a hotărîrii sau deciziei supuse revizuirii.

Conform alin.(5) din aceeași normă, în cazul în care o hotărîre examinată în recurs pentru care nu este prevăzută calea de atac apelul a fost supusă revizuirii, pricina se trimite, după casarea hotărîrii, la rejudecare în instanța care a emis hotărîrea sau, după caz, în instanța de recurs.

Revizuirea este posibilă doar în cazurile în care sunt invocate și sunt probate circumstanțe, fapte ori evenimente, prevăzute de lege ca temeiuri, care sunt esențiale pentru relațiile în litigiu și de natură să influențeze soluția adoptată. Drept temeiuri pentru revizuirea unei hotărîri irevocabile, de către legislator sunt definite cele conținute în art. 449 CPC și ele sunt indicate exhaustiv.

Pornind de la aceste cerințe, Colegiul relevă că revizuirea unei hotărîri date de către instanță este posibilă doar în cazul în care solicitantul, după devenirea irevocabilă a hotărîrii, intră în posesia unui temei din cele prevăzute de art. 449 CPC. În același timp, acest temei trebuie să vizeze situația de fapt, care a fost obiectul examinării în instanța de fond, dat fiind că instanța de recurs verifică corectitudinea aplicării și interpretării de către prima instanță a normelor de drept material și procesual, în limitele materialelor din dosar și în limitele recursului declarat. Or, nu poate fi revizuită o hotărîre care elucidează o anumită situație de fapt, asupra căreia s-a pronunțat instanța de fond, prin prisma unui temei care caracterizează o altă situație.

La caz, se constată că revizuentul, ca temei de revizuire a invocat prevederile art. 449 lit. h) CPC, care statuează că revizuirea se declară în cazul în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat, printr-o hotărîre, fie Guvernul Republicii Moldova a recunoscut, printr-o declarație, o încălcare a drepturilor sau

libertăților fundamentale care poate fi remediată, cel puțin parțial, prin anularea hotărârii pronunțate de o instanță de judecată națională.

Cu referire la prevederile enunțate, a remarcat că la data de 16 iunie 2015, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, a pronunțat hotărârea în cauza *Lebedinschi contra Moldovei*, prin care a constatat că procedura judiciară la examinarea cauzei intentate la cererea de chemare în judecată a lui Lebedinschi Adrian împotriva Ministerului Afacerilor Interne cu privire la contestarea actelor administrative nu a avut un caracter echitabil, prin urmare, fiind încălcat art. 6§1 din Convenție.

Analizând materialele cauzei în raport cu temeiul de revizuire prevăzut de art. 449 lit.h) CPC, invocat de revizuent, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, conchide necesitatea admiterii cererii de revizuire, casarea actului judecătoresc pronunțat, pentru care Curtea Europeană a condamnat statul Republicii Moldova cu dispunerea rejudecării cauzei în odinea de recurs, așa încât revizuentul să fie repus în drepturile sale anterior condamnării.

În favoarea admiterii cererii de revizuire Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție invocă și cauzele *Nichitin vs. Rusia*, *Brumărescu vs. România*, *Ryabykh vs. Rusia*, *Rosca vs. Moldova*, cazuri în care Curtea Europeană pentru Drepturile Omului reiterează ca puterea instanțelor superioare de a revizui ar trebui să fie exercitată pentru corectarea greșelilor de judecată, a erorilor judiciare și nu pentru a substitui analiza.

Cu referire la aceste cauze, instanța de judecată reiterează că revizuirea nu poate fi tratată ca un apel deghizat și nici existența a două păreri asupra aceleiași probleme nu poate servi temei pentru reexaminare. Excepțiile de la acest principiu sunt justificate numai atunci când reexaminarea este necesară în virtutea unor circumstanțe esențiale și imperative, fundamentale și obligatorii.

Concomitent, în cauză necesită a fi remarcate și prevederile art.6 alin.(1) al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, care stabilește că orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale de către o instanță independentă și imparțială, instituită prin lege.

Dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe de judecată independentă și imparțială, garantat de art.6 alin.(1) al Convenției, urmează a fi interpretat prin prisma Preambulii Convenției, care enunță preeminența principiului supremației dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale a preeminenței este principiul stabilității raporturilor juridice, care înseamnă că o soluție definitivă al oricărui litigiu nu trebuie rediscutată. Totodată, principiul securității raporturilor juridice presupune respectul față de principiul lucrului judecat, care constituie principiul executării hotărârilor definitive.

Securitatea raporturilor juridice presupune, respectarea principiului res judecata, adică principiul caracterului irevocabil al hotărârilor judecătorești.

Astfel, după cum atestă actele cauzei, înaintînd acțiunea în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne, Lebedinschi Adrian, concretizîndu-și cerințele, a solicitat încasarea din contul Ministerului Afacerilor Interne în beneficiul său a indemnizației unice de asigurare în valoare de 571 000 lei, a dobînzii de întîrziere în

sumă de 36 137 lei, a prejudiciului moral în valoare de 50 000 lei și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 25 000 lei.

Fiind investită cu judecarea pricinii în cauză Curtea de Apel Chișinău, prin hotărârea din 05 octombrie 2010, s-a pronunțat în favoarea respingerii acțiunii înaintate de Lebedinschi Adrian ca fiind neîntemeiată, soluția care a fost menținută și prin decizia Curții Supreme de Justiție din 16 februarie 2011.

Iar, urmare a pronunțării deciziei Curții Supreme de Justiție din 16 februarie 2011, prin care a fost respins recursul declarat de Lebedinschi Adrian, reprezentat de Lebedinschi Maxim și menținută hotărârea primei instanțe, ultimii au depus la Curtea Europeană a Drepturilor Omului o cerere împotriva Guvernului Republicii Moldova, privind încălcarea drepturilor sale prevăzute de art. 6 § 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale și art. 1 al Protocolului 1 la Convenție.

Ca rezultat al examinării cauzei enunțate, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că Curtea de Apel Chișinău a respins pretenția reclamantului cu privire la plata indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă pe motiv că prevederile Regulamentului cu privire la plata de către întreprinderi, organizații și instituții a indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă sau decesul angajatului în urma unui accident de muncă sau unei afecțiuni profesionale, nu pot fi aplicate pentru colaboratorii organelor afacerilor interne, cu excepția persoanelor încadrate în bază de contract de muncă. În recursul său declarat în fața Curții Supreme de Justiție, reclamantul a enunțat într-o manieră suficient de clară și precisă un argument cu privire la statutul său de angajat în bază de contract de muncă, care a fost justificat prin dovezi.

De asemenea Curtea a constatat că potrivit legislației procedurale aplicabile la momentul faptelor, Curtea Supremă de Justiție trebuia să aprecieze elementele de fapt și de drept, cel puțin în măsura în care acestea au fost invocate în cererea de recurs.

În acest context, Curtea a observat că argumentul invocat de către reclamant cu privire la statutul său de angajat în bază de contract de muncă era pertinent și decisiv și dacă Curtea Supremă de Justiție ar fi considerat argumentul invocat ca întemeiat, atunci trebuia să admită pretenția reclamantului în ceea ce privește plata indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă.

Prin urmare, Curtea a notat că stabilirea aspectului dacă reclamantul putea beneficia de excepția potrivit căreia prevederile Regulamentului erau aplicabile persoanelor încadrate în bază de contract de muncă se distinge din punct de vedere juridic și logic de stabilirea aspectului dacă textul în litigiu, în general, se aplică sau nu colaboratorilor de poliție, considerând, astfel, că aceasta cerea o motivare specifică și explicită. Însă Curtea Supremă de Justiție a omis să dea o asemenea motivare și nu este posibil de apreciat dacă această instanță a ignorat argumentul invocat de reclamant cu privire la statutul său de angajat în bază de contract de muncă sau a dorit să-l respingă și, în această ultimă ipoteză, care ar putea fi motivele respingerii.

Complementar, ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea Europeană a Drepturilor Omului reamintește că instanțele judecătorești naționale au obligația de a-și motiva deciziile (*Van de Hurk c. Olandei*, 19 aprilie 1994, §61, scria A nr. 288). Întinderea obligației de a motiva hotărârea poate varia în dependență de caracterul deciziei și trebuie determinată în lumina circumstanțelor cauzei (*Ruiz Torija c.*

Spaniei, 9 decembrie 1994, §29, seria A nr. 303-A). Deși articolul 6§1 din Convenție nu obligă instanțele de judecată să ofere răspunsuri detaliate la toate argumentele invocate, totuși din hotărîre trebuie să reiasă clar că elementele esențiale ale cauzei au fost examinate (*Taxquet c. Belgiei* [MC], nr. 926/05, §91, CEDO 2010).

În plus, Curtea reamintește că articolul 6 din Convenție nu obligă statele contractante să instituie instanțe de apel sau de recurs. Cu toate acestea, un stat care dispune de astfel de instanțe judecătorești are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură în fața acestora de garanțiile fundamentale prevăzute de articolul 6 (a se vedea, printre altele, *Delcourt c. Belgiei*, 17 ianuarie 1970, § 25, seria A nr. 11, și *Erfar-Avef c. Greciei*, nr. 31150/09, § 39, 27 martie 2014).

În baza celor menționate, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat, în unanimitate, că a avut loc o încălcare a art. 6 § 1 al Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, ca urmare a lipsei unei motivări explicite din partea Curții Supreme de Justiție la argumentul invocat de reclamant cu privire la statutul său de angajat în baza de contract de muncă.

Din perspectiva celor expuse și rezultate din hotărîrea Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțate în cauza *Lebedisnchi contra Moldovei*, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că, în cazul din speța este justificată reexaminarea cauzei, or în viziunea Colegiului, conflictul respectiv între argumentele invocate de părți urma a fi soluționat prin stabilirea aspectului dacă reclamantul putea beneficia de excepția, potrivit căreia prevederile Regulamentului erau aplicabile persoanelor încadrate în bază de contract de muncă și dacă textul în litigiu, în general, se aplică sau nu colaboratorilor de poliție, dînd, astfel, o motivare explicită la argumentul invocat de reclamant cu privire la statutul său de angajat în baza de contract de muncă

Aici se evidențiază că în speța *Nikitin vs Rusia*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a indicat că, redeschiderea procedurii în baza unor fapte noi nu constituie o încălcare a drepturilor fundamentale prevăzute de art. 4 Protocolul 7 al Convenției. În asemenea cazuri cînd hotărîrea irevocabilă respectivă a dus la unele consecințe negative serioase, care nu pot fi rectificate decît prin reexaminarea sau redeschiderea cauzei, iar violarea constatată este cauzată de erori sau deficiențe de o asemenea gravitate încît apare un dubiu serios în privința procedurilor contestate, excluderea posibilității de revizuire a hotărîrii, pentru motive formale, poate să ducă la încălcarea principiului echității și legalității hotărîrii judecătorești, fiind lezată și încrederea publicului în autoritatea judecătorească.

Totodată, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție reiterează că o hotărîre judecătorească în care se constată o încălcare a drepturilor fundamentale a persoanei, garantate de Constituție și de Convenție, obligă instanța supremă să înlătore acea încălcare și să repare consecințele astfel încît să restabilească atît cît e posibil situația existentă înaintea încălcării.

Astfel fiind, în situația reținută, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție conchide oportunitatea reexaminării cauzei întru verificarea în detaliu a pretențiilor formulate de către Lebedisnchi Adrian prin prisma probelor administrate și a condițiilor de existență a unei speranțe legitime, dînd apreciere acesteia în coroborare cu prevederile legislației naționale cît și celei internaționale.

Față de cele ce preced și prin prisma art. 6 § 1 a Convenției, art. 449 lit. h) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite cererea de revizuire depusă de către Lebedinschi Adrian, reprezentat de Lebedinschi Maxim, de a casa decizia instanței de recurs cu reținerea pricinii pentru rejudecare în ordine de recurs, în alt complet de judecată.

În conformitate cu art. art. 269-270, art. 453 alin. (1) lit. b) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se admite cererea de revizuire depusă de către Lebedinschi Adrian, reprezentat de Lebedinschi Maxim.

Se casează decizia Curții Supreme de Justiție din 16 februarie 2011 în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui a lui Lebedinschi Adrian împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ și repararea prejudiciului material și moral și se reține pricina în Curtea Supremă de Justiție pentru rejudecare, în ordine de recurs, în alt complet de judecată.

Încheierea nu se supune nici unei căi de atac.

Președinte, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Ion Druță

Oleg Sternioală

Tamara Chișca-Doneva